

Jungfru Marie bebådelsedag Årg 1 - Maria - Guds Moder - Vår Fru

Bidrag från Göran Simonsson
2009-03-08
Senast uppdaterad 2011-04-14

I almanackan - denna fördolda evangeliebok! - bär 25 mars namnet Marie Bebådelsedag. De omgivande dagarna för också tankarna till Bebådelsen: 24 mars bär namnen Gabriel och Rafael och 26 mars bär namnet Emanuel.

Precis 9 månader före jul läser vi om Bebådelsen. Precis som alla mammor går Maria och märker först inget, sedan något. Sedan märker även andra något. ”Så stilla och så oförmärkt blir oss Guds gåva räckt ...” Sv ps 115. Barnet i henne växer över, behöver hela hennes liv och varelse för att bäras och födas. Av ett ben, som omsluter mannens hjärta, skapas kvinnan. Och under en kvinnas hjärta växer hennes barn. ”I Herren kan inte kvinnan tänkas utan mannen och inte heller mannen utan kvinnan. Ty liksom kvinnan har kommit från mannen, så blir också mannen till genom kvinnan, och allt kommer från Gud.” 1 Kor 11:11f.

Alla barn är en gåva från Gud.
Men detta barn ÄR Gud.
Gud, som ger sig själv åt oss.

Barnet har en mamma: Maria. Gossen är född av en kvinna, född att stå under lagen, tillhör Guds förbundsfolk Israel, ty frälsningen kommer från judarna. (Gal 4:4, Luk 2:21, Joh 4:22)

Har barnet en pappa? Ja. Men inte den som Nasaret-bornna hade klart för sig att det skulle vara: Josef. Husbyggare-Josef. Det visste ju alla att det skulle bli de två! De var ju trolovade. Det var ingen hemlighet.

Men nu bär Maria på en hemlighet. ”Barnet skall kallas heligt och Guds Son.” Luk 1:35. Barnet är hennes son, sann människa, och barnet är Guds Son, sann Gud. 100 % människa + 100 % Gud = 100 % Jesus. ”Född av Fadern före all tid tagit mandom genom den helige Ande av jungfrun Maria och blivit människa”; bekänner vi i den Nicaenska trosbekännelsen. Kanske ropade Jesus-pojken ”Abba!” till Josef, när han ville honom något. Men både Maria och Josef visste mer. Också Josef hade fått klart för sig vem och vems barnet var, Matt 1:20f. I synnerhet fick de klart för sig efter besöket i Templet i Jerusalem, när Jesus var 12 år, vem Jesus kallar ”abba”; ”pappa”. Så lär han också sina apostlar och oss att tilltala Gud i vår bön, Matt 6:9. Så lär han dem också att tänka samhörigheten med honom, Joh 20:17. Vårt barnskap bärs av hans sonskap.

Varför är detta viktigt? Varför är det viktigt att Jungfru Marie Bebådelsedag inte bara blir en trivsamt anledning att plocka in forsythia på kaffebordet, där de nygräddade våfflorna doftar mys?

Jo, budskapet på Bebeådelsedagen slår vakt om grunden för hoppet om vår frälsning. Den understryker för oss, att det är GUD SJÄLV som kommer till oss som människa och som människans Frälsare. ”Det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv”; 2 Kor 5:19. Gud blir människa, ”antar syndigt kött”; Rom 8:3, och dömer synden i människan.

Detta kan bara Gud själv göra och därför är det viktigt att vi i tron vet, att Jesus är Gud - från början till slut. Det har nämligen allti funnits de, som velat rucka på den grunden. Man har sagt att Maria födde en son, som sedan blev gudomlig i dopet i Jordan. Man har sagt, att det gudomliga lämnade denne Jesus alldeles före korsdöden. Men så är inte Kyrkans tro. Kyrkans tro är att Jesus är Gud, när han är innesluten i Marias liv och att Jesus är Gud, när han är innesluten i dödsriket, dit han stiger ner - men som har också förmår lämna. För att betyga detta fastslog konciliet i Efesus år 431 (i en kyrka, vars ruiner ännu står kvar!) att Maria ska kallas Gudaföderska (Theotokos på grekiska). Inte för att hon skulle hamna i centrum utan för att slå fast, att Jesus är HERREN av evighet, i sin härlighet och i sin förnedring, som det ofödda barnet i Marias liv och som hennes och vår Frälsare på Faderns högra sida.

Med alla släkten prisar vi Maria salig och stämmer in i hennes lovsång:
”... min ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare ...”